50e jaar. — Nr 60-61. Zaterdag, 23 MEI 1903.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags s donderdags en' s zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week **6** franks per jaar
Twee » » **5** »
Een « » **4** »

Een blad afzonderlijk **10** centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen **15** centms per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 23 MEI 1903.

VAN ALLES WAT.

De godsdienstoorlog woedt op 't oogenblik hevig in Frankrijk. De vrijmetselarij, aangeblazen door de belsche machten, wil met gewe'd den godsdienstzin uit het hart van het Fransche volk verdrijven. Zij wil Frankrijk naar de barbaarsche tijden van 't heidendom terugvoeren.

Niet alleen de onderwijzende kloosterlingen maar ook degenen welke alleenlijk of hoofdzakelijk 't woord Gods verkondigen, zijn tot ontbinding en verbanning veroordeeld.

En hoe werden zij veroordeeld ?

In allebeschaafdelanden, wanneer iemand van eene misdaad wordt beschuldigd, zelfs als hij op heeter daad wordt betrapt, dan wordt hem het middel voorbehouden zich te verdedigen voor de Rechtbank. Zelfs aan mannen die oudekennisen zijn van 't Gerecht en alsgevaarlijke kerels aangeteekend staan, wordt dit voorrecht toegestaan.

In Frankrijk hebben de vrijmetselaars anders gehandeld ten opzichte der kloosterlingen ; voor hen werd het heilig recht van verrechtvaardiging huichelend afgeschaft.

Eene wet werd gestemd die toeliet aan de kloostergemeenten voor te schrijven dat ze aan de regeering toelating moesten vragen om te mogen voortbestaan.

Op 9 Juli 1902 werden de kloosteroversten verzocht om eene aanvraag in te dienen en er alle lijsten, staten en stukken bij te voegen, opdat de wetgevende Kamers met kennis van zaken in 't geding zouden kunnen oordeelen. Bij gebrek aan aanvraag moesten de kloosters binnen de drij maanden gesloten of zouden de kloosterlingen er met geweld uitgedreven worden.

*
* *

Vele kloosterordes zonden op tijd eene aanvraag met bijvoeging der noodige stukken, denkende dat zevolle vertrouwen mochten stellen in de beloften van apostaat Combes, het hoofd van 't ministerie.

Maar 't was maconnieke huichelarij, 't waren niets dan belsche strekeu.

De aanvragen kwamen voor de wetgevende Kamer en allen zonder onderscheid werden in bloc verworpen zonder kennis te nemen noch van de ingeleverde stukken, noch van de adviezen der gemeentelijke en departementeele raden welke in meerderheid den kloosterlingen gunstig waren.

Alleenlijk gat men lezing van hier of daar uittreksels van verslagen der departementsprefecten, vijandig aan de kloosterlingen. En die verslagen werden noch aan de kloosterlingoversten, noch aan hunne verdedigers ter inzage meegedeeld.

En wanneer de katholieken en gematigde liberalen, in naam van 't recht, de kloostergemeenten verdedigden, werden zij door de maçonnieke meerderheid zoodanig overschreeuwd dat ze hunne redevoeringen moesten staken.

De afgevaardigde Ménard bewees met onomstootelijke bewijsvoeringen dat de handelwijze der meerderheid eene schending der werkelijkheid daarstelde, en men riep hem toe : Wij spotten met uwe werkelijkheid !..

En inderdaad zoo is 't geweest ; de maçonnieke meerderheid heeft gespot ;

Zij heeft gespot met recht en wet ;

Zij heeft gespot met alle eerlijkheid en waardigheid ;

Zij heeft gespot met vrijheid en gelijkheid.

*
* *

Wij kunnen er niet genoeg de aandacht onzer medeburgers inroepen, dat de liberale organen of liever gazetten bijna dagelijks hun spijt uitdrukken dat ze hier in België, dezelfde vervolgingen tegen de kloosterlingen niet kunnen inspannen.

Ja, waren liberalen en socialisten hier meester, weldra zouden de kloostergestichten, waar de kinders der werklieden en gerinige burgers opvoeding en onderwijs genieten, gesloten worden en vervangen door onzijdige of beter door goddelooze scholen. Weezenhuizen waar talrijke verlatene kinderen worden opgevoed ; oud mannenhuizen waar duizende afgeslooide ouderlingen in rust en kommerloos eene schuilplaats vinden ; hospitalen en toevluchtsoorden waar nonnen, engelen van naastenliefde, hare gezondheid opofferen en haar leven wagen om 't lijdende menschdom te verplegen en bij te staan, zouden, hier evenals in Frankrijk, gesloten en de kloosterlingen uitgedreven worden.

Zij die dat regiem van haat en vervolging goedkeuren, heulen dus met de liberalen en de socialisten. Maar wij hebben de overtuiging dat onze landgenooten in overgroote meerderheid dat regiem verstooten zullen en weten te zorgen dat het hier in België nooit kan worden ingevoerd...

De lichamelijke opvoeding in de oude tijden.

Al de oudste begaafdheden hebben de lichamelijke opvoeding in groote eer gehouden, meestal bij voorkeur baar op den eersten rang plaatsende, zelfs voor de zedelijke opvoeding en voor de opvoeding der geestvermogens.

De voorschriften van gezondheidsleer waren niet verwaarloosd door de Chineezen en men vindt ze in het oorsprookelijk begin hunner aloude beschaafdheid.

De *Cong Fou*, boek welk geschreven wierd meer dan 2500 jaren voor de tijdrekening der christenen, behelst een waar handboek van gymnastiek, in hetwelk aangeduid staan de verscheidene houdingen en stellingen en voornamelijk de verscheidene manieren van te ademen.

De Indous ook bezaten, in de oudste tijden, eene methode van gymnastiek, maar zij namen meer belang in het geneeskundig opzicht der kwestie.

De Grieken hadden de gymnastiek weten te verheffen op de hoogte eener nationale instelling. De Olympische spelen waren niet anders dan feesten of beter wedstrijden van gymnastiek. Gedurende vijf dagen verdween gansch de Grieksche landengte onder eene onmeetbare veldlegering. De eerste dag was genomen door loopen te voet. De tweede was toegewijd aan oefeningenen springspel, aan de werpschijf of werpspies. De strijd met de platte band of met de strijdhandschoen (vuistgevecht) was voor den derden dag. De vierde dag dezer feesten van helden was voor vroolijk en lang gebriesch ; het waren de paardenloopen in de uitgestrekte vlakten. De vijfde dag was voor de prachtigste spelen, welke alleen voor koningen en prinsen waren, verrijkt met den buit en den roof der steden : de Wagenkoersen.

Ziedaar hoe de Grieken de liebamelijke opvoeding verstonden. Ook had de hoofdstad Athenen talrijke lichaamsoefenscholen of gymnasiums ; de Academie, de Lycee, de Canope, de Cynosarque (deze laatste voor de lagere klassen). Allen, volwassen en jonge lieden, brachten een gedeelte van hun leven door in deze scholen.

De Romeinen stelden niet minder belang in de lichamelijke opvoeding ; maar deze was minder stelselmatig dan te Sparta of te Athene. De eersten trachten bijzonder zich in de wapenen te volmaken, bij middel van de lichamelijke opvoeding. Hierin scheen het volstrekt militarisch karakter van deze natie uit. Doch langzamerhand volgde op deze grootsche spelen in volle lucht, de verwijvende spelen in de Circen, en welhaast waren die natuurlijke spelen vergeten. — Van dien dag af teekent de verval van het Roomsch keizerrijk.

In de huidige tijden zijn het bijzonder de Engelschen die in deze oefeningen uitmunten en wat minder de Duitschers.

DE hedendaagsche wereld

Wij leven in wonderlijke tijden. Er zijn klerken gevonden die een paar duizend frank 's jaars verdienen en geld verteeren of ze koningskinderen waren ; bedienden die 3 a 5 franks daags winnen, en huizen in eigendom bezitten ; magazijniers beter gekleed dan hunne meesters, wier vrouwen opgesmukt zaan als markiezinnen ; kassiers die het middel vinden om lichtekooien met diamanten te verluiden ; bankroetiers wier zakken met goudstukken opgeprokt zijn, en eerlijke bekwame werkzame jongens, die soms geen geld hebben om een stukje vleesch te koopen.

't Is de hedendaagsche wereld !

—

Van tijd tot tijd vindt de baas verscheidene duizenden te kort in de kas, of bestatigt eenige percenten verlies op het gewicht van eene partij koopwaren.

De eene of andere bankier of wisselagent neemt den sneltrein en de arme sukkelaars die hem hunne spaaroordjes hadden toevertrouwd, staan op de ledige kas te gapen.

En soms worden de gazetten vol geschreven met bijzonderheden over den eersten rijken dief den besten, die met zijne mamzel opgestreken is. — Dat is heden aan het dagorde : millioenen stelen en dan een kruis van eer ontvangen !

Wat wilt gij daar aan doen ?

't Is de hedendaagsche wereld !

—

Als zulk een feit voorvalt, moet ge de goede burgers hooren jammeren over de verdorvenheid der wereld, en klagen putten in de steenen omdat zij niemand meer mogen betrouwen.

Maar komt eens bij die zelfde Jeremiassen : verzoekt hun om de hand hunner dochter ; zij vragen u niet of ge eerlijk zijt, maar wel of ge eenen bruidschat medebrengt. Wee u, indien hij niet zwaar weegt !

't Is de hedendaagsche wereld !

—

Drie weken later trouwt de juffrouw met eenen flierenfluiter, gekleed naar de laatste mode en die zich dagelijks laat *coiffeeren*. Het huisgezin richt zich in op grooten voet ; mevrouw gaat stijf in de zijde : mijnheer spaelt op de Beurs ; men houdt rijtuigen, koetspaarden ; men is geabonneerd op den schouwburg ; men wordt door de nobelen gegroet en in de groote wereld ontvangen.

Een jaar later zit mijnheer vast voor schriftvervolsching ; zijne dame komt met een paar kinderen naar huis terug... en de goede oudjes, die uit de zaken waren gegaan, om als renteniers hunne laatste dagen te slijten, openen opnieuw hunnen kruidenierswinkel ; immers zij zijn « gepluimd » door den *rijken en gecoiffeerden* schoonzoon.

't Is de hedendaagsche wereld !

—

Op onze dagen is eerlijkheid *domheid* geworden. Al wat gekend is, al wat geëerd wordt, is het geld ! Zijt te dom om te gapen, maar met een geldzak aan den hals geboren, voor u zal men knielen, gij zijt bekwaam om gelijk welkdonigen post te bekleeden.

Zijt gij integendeel verstandig, moedig en eerlijk, steeds bereid om eenieder dienst te bewijzen... doch niet rijk ! Dan zijt gij eene 0 voor 't cijfer. Werk en slaaf gansche dagen, doe wat gij kunt voor 't welzijn van 't volk, wanneer men gevoelt dat men u kan missen, wordt u de deur gewezen.

Zeg maar : ik verdedigde de belangen des meesters, men antwoordt u : gij hebt maar gedaan gelijk het behoord ! !

't Is de hedendaagsche wereld !

—

Steel, houd achter op het loon der werklieden, geef valsche wissels uit, richt een prachtig hotel in, houd dienstboden bij de macht, koop koets en paarden en dit alles op het loon van burger en werkman, maar zwicht de gedarmen, en als gij eenige duizenden 's jaars inkomen hebt, door dewelke talrijke huisgezinnen in armoede gedompeld zijn, men zal uw vernuft bewonderen ; in de salons wordt gij met opene armen ontvangen ; en is er een uwer slachtoffers die u zou durven van onrechtvaardigheid beschuldigen, gij doet hem eenige maanden vastzetten voor de vermetelheid die hij had uwen eerlijken naam te bevlekken, en vind gij dat den ongelukkigen nog iets bezit, slok het op ten titel van schadeloosstelling !

't Is ook de hedendaagsche wereld !

—

In onze verlichte XXe eeuw, de eeuw der wetenschap, zijn wij zoo ver beschaafd !

De Kruiwagen.

Somtijds verlaat Jesus den hemel om op de aarde, die zijn lijden heeft gezien, nog eens rond te reizen en van nabij te zien hoe zijne kinderen het stellen.

Sint Pieter verlaat dan zijn post om als een getrouwe hond zijn meester te vergezellen. Hij legt zijne lichtkroon af en verlaat zijne slentels om niet door de aardschen herkend te worden.

Op zekeren dag, des winters, hadden zij zich in een bosch opgehouden. Dorre bloeren bedekten den grond en eene bleeke Decemberzon zond hare schaarsche warmte over de slapende natuur.

Sint Pieter hadde veel liever zich neergezet aan een warmen haard en zich verkwikt aan een goede schotel dampende soep.

Hij had zich treurig en vermoeid laten neerzijgen aan den voet van den boom en.... warmde zijne handen in de bleeke zonnestralen.

En Jesus ?.. Hij had het schoone hoofd gebogen en dacht. Hij gevoelde de koude niet.

Eensklops klinkt St. Pieters stem : « Meester, zie toch eens, zie die vrouw ! Bij mijnen baard, zij is zot. Kijk toch, ha, ha, ha ! zij wil de zon opraapen ! » —

Jesus lichtte verrast het hoofd op en zag eene oude vrouw, eene van die stokoude arme dorpsvrouwen.

Zij stiet eenen kruiwagen voort en als zij op den weg een zonnestraal zag flikkeren, trachtte zij hem haastig op te vangen. Maar nimmer scheen deze terug te wijken, te vluchten en telkens toch hernam de arme haar onmogelijk werk.

En Sint Pieter lachte ; hij lachte met de onnoozele.

Verheugd scheen de vrouw, wanneer het licht tusschen de planken scheen ; droevig keek ze wanneer het de enge ruimte ontschoot.

« Wat is zij dom ! Goed zoo, ze herbegint. »

En Sint Pieter lachte.

Maar nu nadert Jezus de oude, en vraagt haar op zoeten toon :

« Vrouw, wat doet gij daar ? hebt ge uw verstand niet meer ? Het is zoo koud nu, waarom in plaats van hout dien bleeken straal opgezocht ? Verwarmen zal hij niet ».

« 't Is voor mij niet. 't is voor mijn kind ; 't is ziek ; zijn vader en zijne moeder, beiden zijn dood ; ik alleen blijf hem over ; ik alleen moet werken ; nochtans ik kan niet meer ; en 't kind zal sterven van kou, van honger, van gebrek. Niets heeft het op zijn sterfbed, geen enkel zoetigheid, geen speeltuig zelfs...

En grootmoeder zijn, en hem niets kunnen aanbieden, 't is hard ! Wat moet ik doen ? 'k Heb niets.

Dezen morgen, nu, bij 't ontwaken zegde het mij : « Beste moê, 't had toch zoo gaarne een weinig zon, een beetje maar. »

De zon, weet ge, schijnt nooit in onze arme hut, en nu ik de zon zie schijnen, kom ik hier en vang een goed stuk voor 't kindje op. »

En de oude ging voort in haar werk.

Sint Pieter is teergevoelig, maar laat het niet blijken. Dan wordt hij norsch : « Wat is zij dom ! Wat harde kop ! De zon verschijnt in haar wagen, ja, maar verdwijnt al even ras. »

Doch Jesus zegt, in gedachten : « Men weet niet wat de liefde der eenvoudigen vermag. »

De Heilige had dit woord niet goed verstaan en lachte voort : « Maar die vrouw is zot ! Heer, zij is zot. »

Doch eensklops zweeg hij verstomd ; de lach verdween. Zijn blik drukte verbazing uit.

De oude stiet haar wagen voort, voort naar huis. Zij voerde zonnestralen, die tusschen de planken als goud schitterden. En de oude geenszins verwonderd, doch stom en kalm, voerde de zon mede naar haar kind.

E. M.

(Naar het Fransch van Edm. Rostand).

De Katholieke Volksbond.

Wij ontleenen aan den *Bilsenaar* de volgende regels. Ofschoon meer bijzonderlijk voor het kanton Bilsen geschreven, kunnen zij nochtans met vrucht, door de Katholieken der andere kantons gelezen en overwogen worden :

« God zij dank, uit alle deelen van het kanton ontvangen wij de beste tijdingen aangaande het oprichten en in werking stellen van den katholieken Volksbond ; overal hebben vergaderingen plaats gehad en werd het bestuur aangesteld.

» Zoo moet het ook zijn ; de katholieke Volksbond is een werk van vrede en eendracht tusschen katholieken ; voor de rust en de samenwerking der katholieke krachten alleen is hij opgericht geworden, dit hebben alle ware katholieken begrepen.

» Ook daarom zullen allen, leeken en geestelijken, de handen te samen slaan om de laatste hand te leggen aan dit grootsch werk van eendracht !

» Dan zullen wij in de toekomst het schouwspel niet meer beleven van deze onderlinge twisten, van dit geharrewar bij de kiezingen, van deze persoonlijke aanvallen tusschen katholieken, welke slechts onrust en verdeeldheid kweeken, en nadeelig zijn voor iedereen.

» Dat alles zal voortaan tot het verleden behooren.

» De katholieke kandidaten hebben thans eene inrichting tot welke zij zich kunnen wenden, eene inrichting gesproten en samengesteld uit en door ons katholiek volk.

» De katholieke kiezers, in volle vrijheid in de bonden geschaard, zullen daar ook in volle vrijheid alle vraagstukken welke hen aanbelangen bespreken, zij zullen er vrijelijk hun gedacht over zeggen, en volgens hun vrije gedacht, zal de beslissing genomen worden.

» Er is nog al geredetwist geworden over het stelsel van den poll of van de afgevaardigden, men heeft hiermee gepoogd oos, katholieken, te verdeelen.

» Doch zulks zal niet gebeuren.

» De eindbeslissing over dere kwestie zal aan de leden van den Volksbond overgelaten worden. In volle vrijheid en met kennis van zaken, zullen zij in September aanstaande hieromtrent eene beslissing nemen.

» En wij herhalen nogmaals hetgene wij verleden zondag schreven :

» Het is eene eer voor het katholiek kanton Bilsen deze noodzakelijke inrichting het eerst tot stand gebracht te hebben ; dit zal een spoorslag zijn voor de overige kantons van het arrondissement Tongeren ; niet alleen hebben wij dus een werk van vrede en eendracht gesticht in het kanton Bilsen, neen, dit werk zal zich weldra uitstrekken over gansch ons arrondissement, en dan zal men overal de vrede, de eendracht en de samenwerking tusschen katholieken hersteld zien. »

NIEUWS
uit de stad en de provincie.

Paardenmarkt te Tongeren *WOENSDAG 10 JUNI.*

Op de markt van TONGEREN van woensdag waren te koop gesteld : 256 koeien en kalveren, 142 vette varkens en 2359 magere varkens.

Jubelfeest te Tongeren. — Het aartsbroederschap der H. Familie, in 1855 in onze stad opgericht, zal op maandag 1 Juni (Pinkstmaandag) op plechtige wijze de vijftigste verjaring zijner stichting vieren.

Te dezer gelegenheid zullen grootsche kerkelijke plechtigheden plaats hebben, en Mgr Rutten, onze Bisschop, zal dezelve met zijne tegenwoordigheid opluisteren. Reeds van maandag aanstaande zullen deze plechtigheden aanvang nemen, door eene voorbereidende retraite in O. L. V. Kerk. Alle avonden, ten 8 ure, sermoon door den Eerw. Pater De Mytenaere, Redemptorist. Al de manspersonen, ook zij die niet lid zijn van de H. Familie, mogen deze godsdienstige oefeningen bijwonen.

Zondag 31 mei (Pinkstdag), om 6,18 ure 's avonds, zal Mgr Rutten te Tongeren aankomen. Daar het de eerste maal is dat Mgr in onze stad komt sedert zijne verheffing tot den Bisschopszetel, zal hij op bijzondere wijze ontvangen worden. Tongeren de aloude Bisschopsstad, met hare katholieke bevolking, zal er aan houden haren eerbied en verkleefdheid te toonen aan het Opperhoofd des Bisdoms. Wij vernemen dat al de katholieke Maatschappijen der stad en van het dekenaat Tongeren, Monseigneur aan de statie zullen gaan afhalen en stoetsgewijze ter kerke geleiden, alwaar het zangengezelschap der H. Familie, de prachtige cantate *Super flumina* van Gevaert, met begeleiding van groot orkest, zal uitvoeren. Alle dagen worden de repetitiën met iever gevolgd, en alles laat voorzien dat wij ons aan eene meesterlijke uitvoering mogen verwachten.

Wij deelen verder den tekst dezer cantate mede.

Pinkstmaandag, 1 juni, zal de eigenlijke Feestdag zijn. Verscheidene leden zullen honne 50ste verjaring vieren als lid der H. Familie. Deze zullen uit des Bisschops handen een diploma ontvangen, als herinnering aan deze heuglijke gebeurtenis.

In een aanstaande nummer, zullen wij onze lezers verder op de hoogte houden dezer verschillende plechtigheden.

SUPER FLUMINA.

1) Super flumina Babylonis, illic sedimus et flevimus : cum recordaremur Sion ;

2) In salicibus in medio ejus, suspendimus organa nostra ;

3) Quia illic interrogaverunt nos, qui captivos duxerunt nos, verba cantionum : Hymnum cantate nobis de canticis Sion.

4) Quomodo cantabimus canticum Domini in terra aliena ?

5) Si oblitus fuero tui Jerusalem, oblivioni detur dextera mea.

6) Adhæreat lingua mea faucibus meis, si non memi nero tui.

—

1) Aan Babylons stroomen daar zaten wij en weenden aan Sion gedenkende ;

2) Aan de wilgen aldaar hingen wij onze citers op ;

3) Want zij die ons gevangen namen vroegen ons daar om liederen ; (en zeiden) : Zingt ons een van Sions gezangen !

4) Hoe konden wij een lied des Heeren zingen in een vreemd land ?

5) Jerusalem, zoo ik u vergete, dan worde mijne rechterhand vergeten.

6) Dat mijne tong kleve aan mijn gehemelte, zoo ik uwer niet gedenke !

—

1) Nous étions assis sur les rives du fleuve de Babylone et nous pleurions en nous souvenant de Sion.

1) Aux saules du pays d'exil nous suspendions nos cithares ;

3) Car ceux qui nous avaient conduits en captivité nous demandaient des cantiques. (Ils nous disaient) : Chantez nous une des hymnes de Sion !

4) Comment aurions nous pu chanter un cantique du Seigneur dans une terre étrangère ?

5) Jerusalem, si je l'oublie, que ma droite tombe dans l'oubli.

6) Que ma langue adhère au palais, si je ne me souviens plus de toi !

Octaal der Kroning van O. L. V. van Tongeren, van den 24 tot den 31 mei. — De processiën der buitenparochiën zullen naar Tongeren komen in de volgende orde :

Zondag, 24e Mei, Heers.

Maandag 25 Mei, Overrepen, Neerrepen, Rixingen, Henis, 's Heeren-Elderen en Berg.

Dinsdag 26e Mei, Wouteringen, Rutten, Herstappe, Lauw en Coninxheim.

Woensdag, 27e Mei, Hex, Veehmael, Bommershoven, Haeren, Piringen en Webede.

Donderdag 28e Mei, Herderen, Millen, Sluizen, Mall, Nederheim, Freeren en Heur-le-Tiexhe (of Dietsche Heur).

Bedevaart naar Bassenge. — De Broeders der Derde Orde zijn verleden donderdag (O. H. Hemelvaartsdag) in bedevaart naar O. L. V. van Lourdes, te Bassenge, vertrokken.

Ruim 300 manspersonen hadden de uitnoodiging beantwoord van den Eerw. Pater Reinerius, overste van het klooster der Minderbroeders in onze stad, en bestierder van de Derde Orde voor mannen.

Door een oprecht zomerweder begunstigd, is deze bedevaart afgeloopen tot eenieders voldoening, en zij al de beste herinnering achterlaten bij al degenen die er deel aan hebben genomen.

Overal werden de Tongenaren met de meeste bewijzen van eerbied ontvangen en iedereen sprak

---

DE MOORD in den Tunnel.

12de VERVOLG.

Mevrouw lachte, een kort, schel, onaangenaam lachje.

— Inderdaad, en vertel eens wat heeft uw vader u nog meer gezegd ?

— Hij zegde dat hij het mij gaf, omdat het eenmaal aan mijne moeder toebehoorde.

— Dan heeft hij u eene lengen op de mouw gespeld. Uwe moeder bezat volstrekt geene juwelen, omdat zij een geheimzinnigen afkeer daartegen koesterde en nooit eenig kleinood droeg. Maar uw vader heeft gelijk, als hij vreesde dat ik dit balsnoer niet rustig in uw bezit zou laten ; ik heb mijne zinnen nog bij elkander, al handelt hij ook dwaas en dom.

En met die woorden snelde mevrouw Graham met het sieraad in de hand, de kamer uit, naar haren echtgenoot, met wien zij een stormachtig onderhoud moest hebben gehad, want toen Vera eenigen tijd later langs den trap naar beneden ging, hoorde zij nog luide stemmen, en snelde met de vingers in de ooren ontstemd weg.

Een tijd later, terwijl zij doelloos rondduwaalde, kwam mevrouw Graham haar met donkeren blik en gefroust voorhoofd tegemoet.

— Uw vader is in zijne kamer en wenscht u te spreken, zegde zij kortal.

Vera gehoorzaamde en vond haar vader alleen in zijnen armstoel gezonken en met eene uitdrukking van groote ontroering op zijn verouderd gelaat.

— Veronica ! begon hij plotseling. Uwe stiefmoeder heeft mij gezegd, dat gij en de joege St. John elkander beminnen. Is dat waar, of is het weer een verzinsel dat zij zelf bedacht heeft ?

De plotselinge onverwachte vraag bracht Vera in de war, en terwijl een donkerroode blos hare wangen en hals bedekte, beantwoordde zij met terneergeslagen blikkeo de vraag bevestigend.

Zonder een woord te spreken, maar met nog donkerder blik staarde haar vader haar aan.

— Gij moet iedere gedachte aan Mauritz St. John opgeven, een huwelijk tusschen u beiden is eenvoudig eene onmogelijkheid, en niets ter wereld zou mij ooit kunnen bewegen mijne toestemming te geven, verstaat gij ?

Bij boog zich voorover en zag haar met zijne donkere oogen doordringend aan. De tegenstelling tusschen het vuur, dat zelfs door de brilleglazen heen in zijnen blik sluimerde, en de sneeuwwitte baard en haardos, was nooit zoo duidelijk uitgekomen en huiverend week Vera voor de angstverwekkende uitdrukking terug.

— Verstaat gij mij ? herhaalde hij nog strenger dan daareven.

Met eene bovenmenschelijke poging om hare aandoening te beheerschen, zag Vera haar vader aan, en fluisterde zacht :

— Ik begrijp, wat ge zegt, vader !

— En zijt gij bereid te gehoorzamen ?

— Neen ! ik heb mijn best gedaan, mijne plichten als dochter tegenover u na te komen maar er is eene grens, waar zelfs kinderlijke gehoorzaamheid en genegenheid ophouden.

— Dus, gij trotseert mijne vaderlijke macht, riep hij woedend uit, stond van zijnen zetel op en trad op Vera toe, die moedig bleef staan.

— Ik wil u niet trotseeren, vader, maar gij moet niet vergeten, dat ik bijna twintig jaar oud ben en de verantwoordelijkheid voor mijne handelingen alleen moet dragen. Ik kan u geene blinde gehoorzaamheid beloven, waarvoor gij geen redelijken grond kunt aanvoeren.

— Er is eene reden en wel eene zeer geldige, waarom Mauritz St. John en gij nooit een paar kunt worden. Als hij u nu huwde en dan later de ware reden ontdekte, zou hij u vervloeken.

Hij greep haren arm en boog zich over haar heen, zijn heete adem berorde hare wangen en zijne flikkerende oogen schenen haar te willen vernietigen. Hij was bijzonder opgewonden en Vera, die aan zijnen onderdom en zwakke gezondheid dacht, werd bang voor de gevolgen.

— Houdt u bedaard, vader, fluisterde zij zacht. Gij zult ziek worden als gij u zoo opwindt. Ga weer in uwen stoel zitten en rust wat uit, eene andere maal zullen wij verder over deze zaak spreken.

— Neen, wij moeten nu daarover spreken. Ik zeg u nog eens, dat geene macht op aarde mij ooit zal kunnen bewegen, mijne toestemming tot uw huwelijk met dien man te geven en dat, zoo ge weigert mij te gehoorzamen, mijn vloek op u voor eeuwig rusten zal, en de vloek eens vaders is iets vreeselijks, Vera, bedenk dat wel !

Zij huiverde, minder nog om de woorden zelf, dan om den huiveringwekkenden toon, waarop zij uitgesproken werden. Nu bief de oude man zijnen arm op, wees naar de deur en zegde :

— Ga heen, overweeg wat ik u gezegd heb en breng mij morgen uw antwoord.

XIV.

Vera zag dien dag haar vader niet terug. Mevrouw was in haar eigen vertrekken bezig en David Maddox was naar R., gereden, waar hij kamers had, zoodat het jonge meisje den geheelen namiddag aan hare eigene sombere gedachten was overgelaten. Geen wonder, dat zij terneer geslagen was door het onderhoud met haren vader, maar bij nader inzien waren zijne woorden zoo opgewonden en verward geweest, dat hij niet geheel verantwoordelijk kon zijn voor wat hij gezegd had. Het was haar aangewezen plicht om hare stiefmoeder in kennis te stellen met wat gebeurd was, en onder den drang van dien inval, liep Vera naar boven, naar mevrouw's kleedkamer en klopte zacht aan de deur ; zonder in haren opgewonden toestand het gewone verlof om binnen te treden af te wachten, trad zij over den drempel, maar bleef verrast staan, door wat zij nu gewaar werd.

Op alle meubelen lagen kleedingstukken en toilettebenoodigdheden, sommige zelfs heel kostbaar, verspreid. Een geel satijnen kleed met kostbare zwarte kant gegarneerd, lag op het bed aan viel Vera terstond in het oog, omdat het geheel overeenkwam met de beschrijving, die Geraldine Chandos van het toilet der dame met de kostbare juwelen, die in de opera hare aandacht getrokken had, gegeven had ; en nu kon Vera er niet langer aan twijfelen, dat het wel degelijk hare stiefmoeder geweest moest zijn, die in de loge gezeten en door haar rijk toilet en kostbare juwelen zooveel opzien gebaard had.

Midden in de kamer stond een geopend, half volgepakt lederen koffer en mevr. Graham lag er voor op de knieën, ieverig bezig om er nieuwe kleedingstukken in te bergen. Ontstemd zag zij op bij de ongewenschte stoornis, wierp haastig het deksel toe en zegde met een gedwongo lachje overeind kome :

— Ik ben juist bezig, mijne garderobe eens na te zien. Met opzet wierp zij onder het spreken een groote shaal over het toilet op het bed en schoof haastig eenige artikelen zoo bij elkaar, dat zij niet duidelijk meer te onderscheiden waren.

Toen het jonge meisje bleef zwijgen, vroeg mevr. Graham wrevelig :

— Nu, wat komt ge doen ?

Die vraag herinnerde Vera aan het doel harer komst en zonder veel omwegen begon Vera te vertellen, dat zij zich over haren vader ongerust maakte en vreesde dat het noodig was, dat hij voortdurend iemand bij zich had, om op zijn doen en laten te letten.

— Hoe komt ge er toe, dat te denken ? vroeg mevr. en zag haar van onder hare trillende oogleden onderzoekend aan, waarop Vera een nauwkeurig verslag van het tooneen met den ouden man gevoerde gesprek gaf.

Zij had waarlijk geene aanleiding om zich over gebrek aan belangstelling bij hare toehoorders te beklagen, integendeel mevr. Graham scheen in het geheel niet op haar gemak na het gehoorde, en had met samengeperste lippen en gefronst voorhoofd, met de grootste aandacht geluisterd. Een tijd lang zweeg zij, bij zichzelve overleggend hoe in deze teedere zaak op te treden, en begon toen eindelijk :

— Ik vrees, dat ge gelijk hebt ; het is dwaas van uwen vader om zich zoo te verzetten tegen uwe verloving met Mauritz St. John ; wat mij betreft, ik zou die gaarne zien en zal al doen wat in mijn vermogen is om u te helpen. Maar als mijn goeden man zich eens iets in het hoofd gehaald heeft, is het niet gemakkelijk hem er af te brengen en hoe dwazer eene zaak schijnt hoe hardnekkiger hij er aan vasthoudt.

— Maar wat wilt gij met hem doen ? Zou het niet veel beter zijn, geneeskundige hulp in te roepen ? vroeg Vera.

— Neen, uren in den omtrek is er geen enkele doktor te vinden, die in staat zou zijn, zijn ziekte-toestand te beoordeelen. Er is maar een middel, ik moet hem mee naar Londen zien te krijgen, om daar een specialiteit voor zielsziekten te raadplegen, bij wien hij al eens meer consult had. Maar er mag volstrekt geen tijd verloren worden, het moet zoo gauw mogelijk gebeuren, ging mevr. gejaagd voort.

— Wil ik met u meegaan ?

— Volstrekt niet, antwoordde mevr. verschrikt. Laat mij nu alleen, ik moet eens nadenken onder welk voorwendsel ik uw vader zou kunnen bewegen, met mij naar Londen te gaan.

Toen zij weer alleen was, begaf mevr. Graham zich aan het venster en staarde naar buiten, niet echter om de opwekkende, frissche lentelucht in te ademen, maar om te overleggen wat haar nu te doen stond. Ruim een uur later begal zij zich vastbesloten naar de studeerkamer van haren echtgenoot — tot hare groote verwondering was de deur gesloten.

— Ik ben het, Adèle, laat mij binnen, antwoordde zij ongeduldig op de van binnen gedane vraag, wie daar was.

M. Graham zat aan zijne schrijftafel en was, naar de uitdrukkin, van zijn gelaat te oordeelen, zeer ontstemd over de ongewenschte stoornis.

— Zijt gij gereed met iopakken ? vroeg hij al schrijvend.

— Bijna, nog niet geheel, maar ik ga niet met den trein van vijf ure en heb geen plan meer, alleen op reis te gaan ?

— Wat moet dat beteekenen, Adèle ? riep hij uit, legde zijn pen neer en draaide zich in zijnen stoel om, ten einde haar vlak in het gelaat te kunnen zien.

— Niets anders dan dat gij met mij mee naar Londen moet gaan.

Zijne wenkbrauwen trokken samen, en hij maakte eene ongeduldige beweging, terwijl hij zijnen knevel opdraaide en op verwijtenden toon sprak :

— Wat eene dwaasheid, om op het laatste oogenblik de dingen nog te willen veranderen.

— De geheele zaak komt eenvoudig daarop neer, dat ik toevallig ontdekt heb, dat gij, wat Vera betreft, niet oprecht met mij omgaat. Ik meende dat wij toch samen afgesproken hadden, dat het het beste was, als zij met den jongen St. John kon trouwen ?

— Nu, wat zou dat ?

— Nu vertelt zij mij dat gij haar verboden hebt, hem als haren toekomstigen echtgenoot te beschouwen en dat gij haar met de vreeselijkste gevolgen gedreigd hebt, als zij uw bevel niet opvolgt.

De oude man brak in een schaterend gelach uit.

— En daarmee laat gij u foppen Adèle ? Nu ik had gedacht dat gij meer verstand hadt. Begrijpt ge dan niet dat ik het beste middel gevonden heb om het huwelijk tot stand te brengen ? Zij zal meenen dat zij slecht behandeld wordt, zich bij Mauritz St. John beklagen en hem alles meedeelen wat ik haar gezegd heb ; dat zal hij, verliefd als hij is, haar voorstellen met hem te vluchten, en niets zou beter met onze plannen strooken.

Twijfelend zag zij hem aan. Zijne argumenten hadden haar maar half overtuigd en hoofdschuddend hervatte zij :

— Gij zijt heel slim, maar zoo laat ik mij toch niet in de doeken leggen. Ik ben zoo dwaas niet, om alles maar geloovig aan te nemen, wat gij goed vindt mij te zeggen. Wil ik nu mijne meening eens over die zaak zeggen ?

Bij die woorden trad zij op hem toe, boog zich over de schrijftafel, zag hem strak in het gezicht en vervolgde :

— Het is volstrekt niet onmogelijk, dat de geslepen diplomaat, Mr Caleb Graham, zijn uiterste best zal doen, om de verloving van zijne dochter met Mauritz St. John te doen afspringen, om zoodoende de baan vrij te houden voor zijn lieveling David Maddox, die smoorlijk op het jonge meisje verliefd is.

Het zou onmogelijk zijn, de bittere, hoonende uitdrukking te beschrijven, waarmee de laatste woorden meer uitgegild dan uitgesproken werden. In den blik der fonkelende zwarte oogen lag iets duivelachtigs, iets slangachtigs en de toehoorder wendde zich met een onmiskenbaar gebaar van afkeer af, dat de spreekster niet ontgingen niet bijzonder geschikt was om haren toorn tot bedaren te brengen.

— Het is weer het oude liedje ; ik meende nochtans dat ik u eenige dagen geleden overtuigd had, dat uwe achterdocht ongegrond was.

(Wordt voortgezet).